

POVERELLO NIEUWS

Driemaandelijks tijdschrift
Afgiftekantoor 2099 Antwerpen X
Erkenningsnummer P308080
Ver. Uitg.: J. Van Eetvelde

Afzender:
Poverello v.z.w.
Zuinigheidsstraat 4
1000 Brussel
Tel. 02/511.52.12

Rek.nr.: BE42 001086570354
Bic: GEBABEBB
<http://www.poverello.be>

Beste Poverello vrienden,

Het is al een hele tijd geleden dat jullie nog het tijdschriftje 'Poverello Nieuws' hebben ontvangen (sinds sept 2018). Nochtans is de werking van Poverello op de verschillende plaatsen altijd blijven verder gaan. De voornaamste oorzaak dat er geen krantje was, is niet omdat er geen nieuws was, maar omdat ik er, door allerlei omstandigheden, niet meer toe kwam. Ik wil me daarom ook bij jullie excuseren en vragen om jullie begrip. Ik wil jullie ook bedanken voor de bemoedigingen en steun die we blijven krijgen.

De vele vrijwilligers die op de 12 plaatsen de werking zijn blijven verder zetten, zijn de motor van onze werking. Zij hebben ervoor gezorgd dat het blijft draaien ... maar toen kwam het coronavirus tevoorschijn. En op zaterdag 14 maart werden we genoodzaakt om de deuren van Poverello gesloten te houden.

Het symbool van Poverello is de open deur. De deur die we sinds vele jaren dagelijks in de 12 steden openzetten om onze gasten te verwelkomen. Elke dag opnieuw kwamen er zo'n 800 personen langs deze open deuren binnen. Voor de meesten van hen was het veel meer dan een plaats waar men goedkoop kon eten, het waren 12 ontmoetingsplaatsen. Voor velen was het ook een beetje hun thuis geworden waar ze zich veilig en gewaardeerd voelden.

En plots moeten noodgedwongen al die deuren dicht. Hoe pijnlijk voor al onze vrijwilligers die hun jarenlang engagement plots (alvast tijdelijk) moeten stopzetten. Geen mogelijkheid meer om de personen die ze wekelijks ontmoetten en waarmee ze een band van respect en vriendschap hadden opgebouwd, nog te spreken. Geen mogelijkheid meer om equipe te vormen met de andere vrijwilligers waar ze al zoveel jaren wekelijks mee samenwerkten om de maaltijden te bereiden, op te dienen, af te wassen en alles terug proper te maken zodat 's anderendaags een andere ploeg positief kon starten ... Alsof van de aardbol verdwenen.

Hoe pijnlijk ook voor onze gasten voor wie Poverello een belangrijke plaats geworden was in hun leefwereld. Een plaats waar ze een deel van hun dag doorbrachten of een plaats waar ze wisten dat ze terecht konden wanneer het wat moeilijker ging. En nu het juist moeilijk is en men nood heeft aan mensen bij wie men terecht kan, worden de deuren gesloten. Waar mensen verblijven gaat natuurlijk het onthaal verder: Tongeren, Banneux en Brussel. Wie in nood is proberen we wel nog telefonisch te helpen. En in sommige afdelingen zijn er al nieuwe initiatieven ontstaan om een eerste nood te lenigen en niet helemaal het contact te verliezen. In Leuven is men volop in de weer en biedt men 5 dagen per week aan de straat warme maaltijden aan. Sinds korte tijd doet men dit ook 3 dagen per week in Antwerpen. Aan het

Noordstation in Brussel geeft men soep en een lunch pakket door het venster mee. In Brugge verdeelt men regelmatig voedselpakketten.

Met jullie wens ik, dat we zo snel mogelijk de Poverello deuren terug kunnen openzetten en de gasten een lekkere maaltijd en een hartelijk onthaal kunnen bezorgen. Ik hoop dat jullie en jullie familie het goed stellen en wens jullie veel verbondenheid en goede moed toe tijdens deze moeilijke weken.

Om het virus te bestrijden moeten we ten volle ons verstand gebruiken en zoveel mogelijk doen wat wetenschappers ons aanraden. Dit in het eigen belang maar ook in het belang van onze medemens. De vele voorzorgsmaatregelen en beperkte bewegingsvrijheid vragen veel van onze aandacht en energie. Toch mogen we ook het essentieelste niet uit het oog verliezen : de liefde.

Ons hart doet pijn bij zoveel onmacht, bij zoveel mensen die geïsoleerd zijn, bij zoveel zieken en zoveel mensen die dierbaren verliezen. Kunnen we ons de eenzaamheid en angst inbeelden van de zwaar zieken die omringd zijn door apparaten en 'hermetisch' ingepakte mensen maar onbereikbaar voor hun geliefden uit voorzorg tegen besmetting ? Velen van hen weten niet wanneer en hoe de ziekte zal eindigen. Ze kunnen er met niemand over spreken. Hoe lang moeten de uren, de dagen voor hen duren ? Na enkele weken is hun nachtmerrie misschien voorbij maar voor velen, vooral ouderen, waren het de laatste dagen van hun leven. Wanneer we bij dergelijke ervaringen durven stilstaan en beseffen dat ze ook onszelf en onze geliefden kunnen overkomen dan wordt het heel stil in ons hart. Dan worden we klein en voelen ons zo

kwetsbaar. Het is als een loterij waar je niet wil aan meedoen. En we weten dat in andere landen het nog dramatischer is. De inzet en toewijding van de medische en verzorgende wereld roepen terecht veel bewondering en dankbaarheid op. Maar wanneer ze bij sommige van hun patiënten het tij niet hebben kunnen keren, zien we ook hun onmacht. De onmacht van de professionelen en de onmacht van de familie en vrienden ...

In deze tijd waarin we ons machteloos en 'geïsoleerd' voelen, is de liefde de echte bron van verbondenheid en solidariteit. We kunnen misschien niet veel maar we kunnen wel iets doen voor wie in onze eigen omgeving in nood is!

In deze tijd van vrees voor besmetting en van angst voor wat ons nog te wachten staat, is de liefde bron van hoop.

Zelfs in deze tijd van pijn, eenzaamheid en verdriet kan de liefde bron van vrede en vreugde zijn. Elk belangeloos gebaar van solidariteit en medeleven is méér dan de geboden hulp, het is ook bron van troost en vreugde. Men ervaart dat men er niet alleen voor staat.

Om met elkaar verbonden te zijn, bestaan er nu vele middelen tot communicatie. Ook het gebed is een unieke manier om onze verbondenheid te beleven en te versterken. Het is een putten aan de bron. "Het gebed is de uitdrukking van onze miserie, van onze onmacht, van ons vertrouwen in God: het gebed is een daad van liefde." (Jan Vermeire, mei 1981)

De liefde heeft het kwade en zelfs de dood overwonnen.

Zalig Paasfeest.

Johan

BESTE POVERELLOVRIENDEN,

Het jaar is pas begonnen en Pasen is reeds nabij. De gebeurtenissen volgen elkaar zo snel op dat wij bijna de tijd niet hebben om ons erbij op te houden; iedere dag is er een nieuwe actualiteit die met alle middelen opgeblazen wordt opdat wij er toch een beetje aandacht zouden aan schenken, maar daar zijn reeds andere nieuwtjes...

Zal het op dezelfde manier verlopen met de belangrijkste, de meest sensationele, de meest ingrijpende gebeurtenis uit de geschiedenis van het heelal: op Pasen herdenken wij de Verrijzenis van Jezus-Christus, de Zoon van God, mens geworden om ons te bevrijden.

Gaat dit uitzonderlijk Evenement, van kapitaal belang voor gans het mensdom, ons zodanig dooreen schudden dat het het

centrum van gans ons bestaan en van het bestaan van de wereld wordt, of gaat het, zoals sinds tweeduizend jaar, herleid worden tot een banaal, alledaags feitje dat dikwijls nog niet vermeld wordt en waar zelfs miljoenen christenen niet eens aan denken.

Jezus is verrezen! Dit Nieuws zou in iedere straat moeten uitgebazuind worden, op alle deuren angeplakt worden, op de lippen liggen van iedereen, op alle televisiezenders aangekondigd en op alle radiostations omgeroepen worden, alle transistoren zouden er moeten van zinderen; iedereen zou moeten dansen van vreugde, het uitjubelen, mekaar omhelzen, God loven en danken! Jezus is verrezen!! Daar zal weinig of niets van te zien zijn; het 'leven' zal, zoals iedere dag, verder gaan, voor de miljarden schepselen die nochtans allen uit

Gods handen komen. Pasen zal voor sommigen een zondag zijn, voor velen zelfs niet; voor de bevoorrechten een vakantietijd, een uitstapje, voor anderen een vervolg van grauwe, pijnlijke momenten; voor sommigen een vluchtig ééndags geluk, voor anderen weer wanhoop, angst zoals voorheen.

Jezus is verrezen! Welke betekenis, welk belang zal dat voor mij hebben? Ik weet dat ik veel belang gehecht heb (en nu nog) aan waarden zonder enige betekenis... Gedurende jaren heb ik zelfs niet gedacht aan het lijden, de dood en de verrijzenis van Jezus. Ik moest 'leven', mij verdedigen, zorgen voor de toekomst, mijn veiligheid voorbereiden, alles voorzien om toch maar niet onverwacht nare ervaringen op te doen. Er waren zoveel waarden die mij niet mochten ontsnappen: een vervalddag van

kasbons, de aankoop van een volgend paard, het bouquet van een fles wijn, een mondain feest. een sportuitslag... allemaal dingen om niet te missen. In feite draaide alles, of moest alles, rond mij draaien. in functie van mijn wensen. Ik was vijfenvijftig geworden als het woord 'delen' mij trof: het was in een kerk te Gembes. een mooi Ardeens dorpje... de catechesekinderen hadden er onder de kruisweg hun 'naïeve' tekeningen over broederlijk delen geplakt. Ik had wel dertig jaar geleden een universitair diploma behaald en veel ervaring op gedaan. Zo dacht ik ten minste.

Jezus is verrezen! Nu, voor mij in ieder geval, de zin van mijn leven. Alles wordt teruggebracht naar, alles krijgt een uitleg door, alles concentreert zich op Jezus en Zijn verrijzenis: zonder de verrezen Jezus zou ik niet meer leven.

Leven in deze wereld is geloven, hopen, beminnen. Zonder de verrezen Jezus stort alles in elkaar: het is angst, wanhoop, dood. Maar dan ook voor altijd.

Gedurende jaren heb ik mezelf met illusies bedot, ik was zelfs niet meer bewust van de manier waarop ik 'leefde'. Zelfs de

angst voor de dood die ik in 1973 gekend heb, heeft me op dat ogenblik niet naar de Waarheid doen zoeken... ik was dood voor de letter.

Het is Jezus die mij gered heeft. De Lijdende Dienaar, op een kruis gestorven, mij getoond door een priester waarvan ik de echtheid aanvoelde, heeft mij op de knieën gezet: het paasmysterie werd mij op zo'n eenvoudige, maar ook zo'n aangrijpende manier geopenbaard dat ik op dat ogenblik mijn kleinheid heel intens heb aangevoeld.

Sedertdien heb ik niet geleefd zoals Jezus het van mij verwachtte. Ik ben dikwijls weerbarstig geweest, laf, soms heb ik naar mijn verleden willen teruggrijpen; zelfs in mijn goede momenten heb ik aan Zijn roep niet beantwoord. Ieder ogenblik moet ik mij hernemen, mij vermanen, mij bekeren.

Jezus is verrezen! De enige, de unieke bron van hoop. God had sinds eeuwen beloofd dat Zijn Zoon de wereld zou verlossen van de macht van het kwaad. God heeft woord gehouden, Christus is geboren. De profeten hadden aangekondigd dat de Messias ons zou komen bevrijden: Jezus is op de meest heldere manier Zijn Blijde

Boodschap komen aankondigen, Hij heeft geleden, Hij is gestorven, Hij is verrezen.

Nu weet ik dat Hij ook voor mij gekomen is: ik ga niet meer sterven; ik ga deze wereld verlaten om eeuwig te leven met God zelf en al mijn broeders. Wat er mij ook nog zou kunnen overkomen, ik zal een eeuwig geluk beleven.

Jezus is verrezen! Bron van liefde zonder grenzen. Zonder Hem is mijn hart versteend, mijn engagement kleinzielig, heeft mijn leven geen enkele zin. Wanneer Hij mij bezielt, kan ik delen, ben ik enthousiast. kan ik liefhebben.

In Poverello heb ik geleerd dat ik, zonder Jezus, een dorre twijg ben; met Hem, door Hem, in Hem zal ik vruchten dragen.

Dan zal de Wijngaardenier komen om mij te snoeien, en dat doet pijn, maar de kracht zal altijd komen van Hem die alles gedaan heeft opdat wij zouden leven: onze grote Broeder, Jezus.

Jezus, ik heb U lief. Help mij dat ik al mijn broeders, al mijn zussen graag zou zien: Uw kleine poverellos, die wij allen zijn.

Za1ig Paasfeest

Jan Vermeire, maart 1986

POVERELLO ACTIVITEITEN

De onzekerheid over hoe alles zal evolueren en over hoe het nieuwe 'normaal' er zal uitzien eens we uit de crisis zijn, zorgt ervoor dat we nu niets met zekerheid kunnen vastleggen. Hieronder enkele activiteiten die we, onder voorbehoud, aankondigen. De bevestiging zal later op de website verschijnen !

De bedevaart naar Banneux, was gepland op 9 mei , zal **niet** doorgaan.

De Banneuxdagen : 2 tot 5 juni.

Het Sint Antoniusfeest : zondag 14 juni.

De dag aan zee in Oostende : woensdag 8 juli.

De Jaarmis voor Jan Vermeire : zaterdag 25 juli.

Het blijft ook nog een grote vraag wanneer onze Poverellohuizen 'normaal' zullen kunnen opengaan. Het kan goed zijn dat er overgangsfasen zullen gevraagd worden. Een mogelijkheid kan zijn dat in een eerste fase slechts een beperkt aantal personen op hetzelfde tijdstip wordt toegelaten. Afwachten is de boodschap.

